

Leonie

ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Een vervolgverhaal

Seizoen 1, deel 1

Marjolein

marjoleinschrijftover.nl

Leonie

Ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Seizoen 1, deel 1 (aflevering 1 t/m 25)

1. Leonie, ze zou je buurvrouw kunnen zijn

Leonie stond aan het aanrecht en keek naar buiten. Dit was haar eigen plekje, háár eigen huisje! Niet te geloven dat eindelijk de sleutel had gekregen. Zoveel weken had ze al langs dit adres gereden en op de parkeerplaats er tegenover zitten kijken naar het appartement dat haar nieuwe toekomst symboliseerde. En nu stond ze binnen! Vanochtend was de overdracht geweest bij de notaris en kreeg ze de sleutels overhandigd. Hier kon ze een nieuwe toekomst opbouwen, een hagelnieuwe toekomst, het cellofaan zat er nog op. Hier mocht ze haar leven opnieuw gaan inkleuren.

Niet helemaal opnieuw natuurlijk, er waren al wat ingrediënten aanwezig: in de eerste plaats haar drie kinderen Julia, Martijn en Ismay. Er was haar werk en natuurlijk zal de vader van haar kinderen ook een rol blijven spelen. Maar de toekomst lag weer open! Na die rotperiode die een scheiding meestal is, kon ze zich nu weer richten op de toekomst. En die toekomst zou zich hier afspelen, in haar nieuwe appartement. Gelukkig had ze iets redelijk in de buurt van haar ex kunnen kopen en al was het wat aan de krappe kant voor vier personen, ze was van plan er een gezellig thuis van te maken voor haarzelf en de kinderen. Ze hadden in het ouderplan afgesproken dat ze de zorg voor de kinderen samen op zich zouden nemen, ieder 50% van de tijd volgens een ingewikkeld patroon van wisseldagen. Soms overzag ze dat niet helemaal, maar daar groeide ze vanzelf in, had ze zich voorgenomen.

Nu eerst koffie! Ze haalde de Senseo uit één van de tassen die ze had meegenomen en deed de stekker in het stopcontact. Ze pakte de zak met koffiepadjes uit de tas en legde er eentje in het apparaat. Het was vast even wennen, maar de koffie zou vast prima smaken. Ze had nu tenslotte geen geld meer voor die dure koffiemachine die ze bij haar ex achter zou laten. Beetje melk erin en even genieten. Haar ex, wat klonk dat... onwennig. Maar ook daar zou ze wel aan wennen. De tijd dat ze met warme liefdevolle gevoelens dacht aan Erik, was al zo lang geleden en nu was hij haar ex, de vader van haar kinderen. Met een kop koffie in haar hand slenterde ze wat door het appartement. Ze had het zo gepland dat ze er eerst in haar eentje zou zijn, om alles in zich op te nemen. De plattegrond kende ze uit haar hoofd, maar in het echt zag het er toch net wat anders uit. De woonkamer, daarnaast de kamer die haar slaapkamer zou worden. De grootste slaapkamer was voor haar meisjes en die zou ze in tweeën delen door de kledingkasten in het midden te zetten. Het kleine kamertje was voor Martijn. Met de kinderen had ze afgesproken dat ze zelf de kleuren voor de muren mochten kiezen en zelf was ze ook van plan er een bonte boel van te maken in de slaapkamer die helemaal alleen van haar zou worden. Heel voorzichtig dacht ze aan een eventuele nieuwe liefde, maar dat stond nog zo ver van haar af en ze wilde nu haar kans schoon zien en er een echte meidenkamer van maken. Een grote meisjeskamer dan.

2. Leonie droomt al van verhuizen

Maar voor het zover was, moest er nog wel het e.e.a. gebeuren! Behang moest van de muren gehaald worden. Gelukkig had ze de laminaatvloer over kunnen nemen, dat scheelde weer, ook in tijd, want nu het eenmaal zover was dat ze de sleutel had, wilde ze ook het liefst zo snel mogelijk over! In een scheiding nog bij elkaar in één huis moeten wonen, was bepaald een uitdaging te noemen. De verhoudingen waren veranderd en wat Leonie nooit verwacht had, dat ze elkaar in een ruzie te lijf zouden gaan, dat zag ze in de toekomst eventueel wel gebeuren als de situatie zo bleef. Het zou dus goed zijn als ze snel in haar nieuwe appartement kon trekken. Werk aan de winkel dus! De koffie was op en ze begon maar gewoon met het behang eraf halen in de woonkamer. Straks zouden de hulptroepen komen, dan zou het sneller gaan. Voor ze het wist, was ze lekker bezig de muren nat te maken met een spons om een paar minuten later het behang eraf te kunnen halen. Er vormde zich al een behoorlijke berg behangslinteren op de grond. Pas halverwege de middag voelde Leonie hoeveel honger en dorst ze eigenlijk had. Ze diepte de meegebrachte boterhammen op uit de tas en schonk een glas water in: nu eerst even wat eten! Niet veel later ging de deurbel. De deurbel! Háár deurbel! Bijna huppelend ging ze naar de deur. Daar was haar zus, Dagmar, de eerste van de hulptroepen. Dagmar omhelsde haar vrolijk en liep met haar mee het appartement in. Ze bewonderde de ruimtes en Leonie drukte nog maar eens op de knop van de Senseo.

Dagmar is de jongere zus van Leonie, ze schelen ruim twee jaar. De twee zussen waren erg naar elkaar toe gegroeid nadat Dagmar, na een vrij heftige puberteit, op haar zestiende zwanger bleek te zijn. De schrik was groot, of eigenlijk kun je het rustig paniek noemen. Dagmar had al een tijdje vermoed dat ze zwanger was, maar had het niet durven zeggen. Niet tegen haar ouders en ook lange tijd niet tegen haar vriendje. Het was Dagmar's moeder die op een gegeven moment iets begon te vermoeden toen Dagmar's buik steeds dikker werd. Wat een dramatische avond was dat, Dagmar overstuur en haar moeder ook natuurlijk, vader zat wat wit weggetrokken stil op de bank. Het vriendje werd gesommeerd te komen. Hij was inmiddels al wel op de hoogte, maar had de confrontatie nog weggestopt omdat het nog zo irreëel leek. Hij? vader? En omdat niemand het nog wist, kon hij het ook nog even aan de kant schuiven voor zichzelf. Toen hij op die dramatische avond met de feiten werd geconfronteerd, had het er nog even op geleken dat hij zijn verantwoordelijkheid zou nemen, maar dat was van korte duur. Twee weken later verbrak Roy alle banden met Dagmar, die gebroken achterbleef. Daar kwam Leonie in beeld, en ook de rest van het gezin, vader, moeder en hun oudere broer Alexander. Met zijn allen sleepten ze Dagmar door haar zwangerschap heen, pepten ze haar op als ze weer nagekeken was op straat of als er vervelende opmerkingen gemaakt werden. Soms zaten ze tot diep in de nacht te praten. Tegen de tijd dat Dagmar moest bevallen, was het gezin een sterke eenheid. Precies op haar zeventiende verjaardag beviel Dagmar van een meisje, die ze Demi Dagmar noemde. Rond Demi's derde verjaardag verhuisden Dagmar en Demi naar een eigen flatje, Leonie had haar nichtje dus dagelijks meegemaakt die eerste jaren en had haar zus vaak geholpen met Demi. Demi... wat gaat de tijd snel! Demi was nu al een hele dame van 19 jaar oud. Met Roy was er geen rechtstreeks contact, wel met de ouders van Roy, die na een moeilijke start toch graag de rol van opa en oma op zich hadden willen nemen. Zo pasten opa en oma Eikelburg regelmatig op Demi toen ze klein was en ook tegenwoordig had Demi een goed contact met hen.

3. Leonie vindt het moeilijk

Samen werkten ze nog even door in het huisje, tot het etenstijd was. Leonie's ouders hadden haar kinderen die dag opgevangen uit school en toen Leonie en Dagmar in hun ouderlijk huis aankwamen, kwamen de etensgeuren hen al tegemoet. Na het eten zou Leonie eerst alleen met haar kinderen terugkeren naar het appartement, om ze zo de kans te geven het te bekijken zonder buitenstaanders erbij. Een uurtje later zouden haar ouders en Dagmar en haar vriend Michiel ook komen. Zwijgend aten ze. Leonie wilde niet te enthousiast zijn over het appartement tegenover haar kinderen. Zij waren er nog niet geweest tenslotte en de reden dat ze dit appartement had, was voor de kinderen niet bepaald een blijge gebeurtenis. Toch was ze er heel blij mee. Dat maakte het wat lastig om de juiste toon te vinden. Ze keek naar haar kinderen, die ogenschijnlijk rustig zaten te eten, maar ze voelde de spanning in de lucht hangen. Julia zat tegenover haar, met haar dertien jaar al aardig aan het puberen. Zij kon weleens het meeste tegengas geven tegen de situatie. Naast Leonie zat haar zoon Martijn. Hij was bijna elf jaar, nog echt een basisschoolkind, een gevoelig en zwijgzaam jongetje. Ze bedacht dat ze hem in de gaten moest houden, er kon zich bij hem onderhuids weleens veel meer afspelen dan hij liet zien. Haar ogen dwaalden naar de andere kant van de tafel, waar haar jongste dochter Ismay naast haar opa zat. Kleine Ismay, haar baby. Nou ja, baby, inmiddels was ze uitgegroeid tot een dame van acht jaar oud, maar toch bleef ze haar baby. Leonie voelde een steek van verdriet. Wat deed ze haar kinderen eigenlijk aan? Soms was het moeilijk om haar beslissing om te gaan scheiden door te zetten, om achter haar keuze te blijven staan. Als ze dan haar kinderen zag... Je wil als moeder niets liever dan je kinderen pijn besparen. Aan de andere kant wist ze heel goed dat dit uiteindelijk de beste keuze was. Ze moesten gewoon even door deze rottige periode heen met zijn allen, wennen aan de nieuwe situatie en daarna? Daarna zou alles beter worden. Er zou rust zijn. De kinderen zouden zien dat hun ouders gelukkig werden, ook al waren ze gescheiden. Ze zouden alleen gelukkiger zijn dan wanneer ze samen waren. Ze konden elkaar niet meer gelukkig maken en kinderen op laten groeien in een gezin waar de ouders elkaar naar het leven staan en ongelukkig zijn, dat was niet het goede voorbeeld dat ze haar kinderen mee wilde geven in het leven. Ze wilde het beste uit haar leven halen en ze wilde het goede voorbeeld zijn voor haar kinderen. Ze moest hen laten zien dat je voor jezelf mag kiezen, ook al doet het pijn. Dat liever dan de rest van je leven ongelukkig zijn en elkaar ongelukkig maken.

4. Leonie moet glimlachen om haar oudste

Na het eten verdween het viertal in de auto naar het appartement, dat aan de andere kant van het centrum lag ten opzichte van het huis van Leonie's ouders. Het huis waar haar ex zou blijven wonen lag aan de rand van de stad, niet ver van het appartement. De kinderen zouden de afstand straks op de fiets makkelijk kunnen overbruggen. Ook in de auto hing een spanning, Julia staarde wat voor zich uit en de twee jongsten zaten wat met elkaar te kletsen en te stoeien, wat ieder moment kon ontaarden in iets waarin Leonie zou moeten ingrijpen. Leonie voelde een enorm enthousiasme voor haar nieuwe appartement en wilde haar kinderen heel graag hun nieuwe thuis laten zien. Aan de andere kant voelde ze terughoudendheid en verdriet. Het zou wennen worden de kinderen straks maar de helft van de tijd om zich heen te hebben. Ze was blij met het co-ouderschap, die ouderwetse regelingen dat de vader zijn kinderen om de week een weekend ziet, waren gelukkig bijna uitgestorven. Deze regeling was niet alleen veel beter voor de vader, die hierdoor niet de pretouder werd, maar een gelijkwaardige opvoeder bleef, maar het gaf beide ouders ook vrijheid. En alhoewel ze nu helemaal niet zo'n behoefte had aan die vrijheid, dacht ze dat ze er toch best van kon genieten om even helemaal de tijd aan jezelf te hebben.

Leonie parkeerde haar auto voor het appartementengebouw en haalde de sleutel uit het contact, nu ging het gebeuren. Ze stapten uit en liepen naar de toegangsdeur. "Waar moeten we heen?" riep Ismay, die vooruit wilde rennen. "De trap op, één verdieping hoger", antwoordde Leonie en Ismay begon de trap op te rennen, gevolgd door Martijn. Julia liep net iets achter Leonie, ze keek nog steeds niet vrolijk. Leonie twijfelde, moest ze iets zeggen of het maar gewoon even laten rusten? Ze was bang voor eventuele verwijten en besloot maar even haar mond te houden. Ze zou binnenkort wel proberen een goed gesprek te voeren met Julia. Toen ze bovenaan de trap kwam, klapte net de deur naar de galerij dicht, Martijn en Ismay renden al over de galerij. "Nummer 22!" riep Leonie hen na toen ze de deur weer opende. De kinderen waren er al voorbij en kwamen weer terug rennen. De twee kleintjes waren net iets eerder bij de deur dan Leonie en Julia. Leonie opende de deur en liet de kinderen even een rondje lopen. Ismay en Martijn renden van kamer naar kamer en Julia had duidelijk last van een loyaliteitsconflict, ze keek wel, maar wilde haar moeder laten voelen dat het min of meer onder protest was. Ze liet haar maar even begaan.

Ze liep met Martijn en Ismay naar de slaapkamers en wees waar ze kwamen te slapen. De meisjes samen in de grote kamer, Julia aan de raamkant en Martijn in het kleine kamertje. Ze begon nogmaals over de kleuren van de muren. De kamer van Martijn werd turkoois met schelpenbehang, de kamer van de meiden zou een uitdaging worden. Ismay was nog in de roze fase, maar Julia was daar natuurlijk allang voorbij. De kamer zou doormidden gedeeld worden door twee kasten die naast elkaar kwamen te staan, zodat ze beiden ook meteen een eigen kast hadden die met de deurkant in hun eigen gedeelte van de kamer stond. De lange muur die in beide kamers loopt, zou wit geschilderd worden. Ismay ging voor een combinatie van roze en rood en Julia's kamer werd lila. Julia had het raam in haar deel van de kamer, dus die mocht ook de kleur van de gordijnen kiezen, daar moesten ze nog naar op jacht. Vanmiddag had ze al besloten haar eigen slaapkamer te behangen met lichtblauw behang met roze bloemetjes, gewoon omdat ze daar zin in had. De gordijnen hield ze dan wel rustig, in gebroken wit ofzo. Julia stond afwezig uit het raam te kijken in wat haar slaapkamer zou worden. Leonie besloot een poging te wagen: "zie je het een beetje voor je?" vroeg ze haar oudste dochter voorzichtig. Julia keek haar aan. Ze zag dat ze ergens in de verte het toch best leuk vond een slaapkamer in te richten, maar ze zag ook dat haar dochter besloten heeft duidelijk te maken dit niet leuk te vinden. Wat kun je het jezelf toch moeilijk maken! Leonie moest er stiekem een beetje om glimlachen, hoe vervelend ze het ook vond voor haar oudste.

5. Leonie's vader is de reddende engel

Dan gaat de deurbel en Ismay rende al naar de deur. Leonie's vader en moeder waren er, samen met Dagmar, Demi en Michiel. Michiel en Dagmar waren nu bijna twee jaar samen en hij leek een blijvertje te zijn. Dagmar had zich na de geboorte van Demi jarenlang gestort op de verzorging van haar dochter, het had haar volwassen gemaakt. Wat later waren er weleens relaties, maar de meesten haakten toch af, Leonie vermoedde dan altijd dat ze het toch niet zagen zitten dat Dagmar de zorg voor haar dochter had. Een paar keer leek er een serieuze kandidaat te zijn, maar langer dan een jaar of twee duurde het nooit. Michiel was anders. Hij was rustig, niet snel onder de indruk van dingen en hij hield overduidelijk van Dagmar. En alhoewel Leonie Michiel niet altijd even goed kon peilen, was het voor haar genoeg dat haar zusje gelukkig met hem was. Michiel en Dagmar woonden nog niet samen, vooral in verband met Demi. Dagmar en Demi woonden samen in een klein flatje, waar eigenlijk niet genoeg ruimte was voor Michiel. Michiel woonde vijftien kilometer verderop in een groter appartement, maar dat was voor Demi weer heel onpraktisch in verband met de vervolgopleiding die zij deed. Voorlopig bleef het dus bij LATten.

Leonie's vader droeg een pot met buitenplanten en gaf die aan Leonie. Die zou ze straks op de galerij bij de voordeur zetten. Het gaf altijd iets vrolijks, bloemen bij de voordeur. Leonie had haar vader meegenomen toen ze het appartement bezichtigde, ook omdat hij de technische staat van het huis beter kon bekijken dan zij. "Je hebt het goed voor elkaar, meisje", zei hij, terwijl hij zijn hand op haar rug legde. "Hier zul je best gelukkig worden". Leonie zag dat Julia geïrriteerd naar haar opa keek na deze opmerking. De familie maakte een rondje door het huis terwijl Dagmar weer verder ging met behang afplukken. "ooooh... mogen wij dat ook doen?" vroeg Martijn met Ismay naast zich. Dagmar knikte. "Ja hoor, grijp je kans!" Niets zo leuk tenslotte als iets doen wat normaal gesproken niet mag. De twee begonnen aan het behang te peuteren. Weer de bel. Leonie zag dat Ismay naar de deur wil rennen, maar ook het behang plukken zo leuk vindt, dus liep ze zelf naar de deur. Het was Ilse, haar vriendin sinds de middelbare school. Ze gaf Leonie een knipoog en spreidde haar armen om haar een knuffel te geven. "Hey meisje, gaat het wat?" Leonie keek haar dankbaar aan. "Ja hoor", zei ze en voegde er fluisterend aan toe "ik ben zo blij dat het nu zo ver is!". Ilse glimlachte. Ze hadden veel gepraat de laatste tijd, Ilse wist alles wat Leonie bezig hield en had weinig woorden nodig. Samen liepen ze de woonkamer in. "Ha Ilse!" zei Leonie's moeder. Leonie voerde Ilse mee naar de andere kamers en vertelde wat ze van plan was te doen. Toen ze samen op het balkon stonden, hoorden ze de voordeur dicht slaan. Ze keken elkaar vragend aan tot Dagmar haar hoofd om de hoek steekt. "Julia", zei ze terwijl ze met haar hoofd knikte in de richting van de voordeur. Leonie keek van Ilse naar Dagmar en liep dan naar binnen, richting de deur.

Toen ze de voordeur open deed, zag ze Julia wat lamlendig tegen de reling van de galerij aan hangen. "Gaat het, meisje?" vroeg Leonie haar oudste dochter. Julia haalde haar schouders op. Leonie twijfelde: erheen lopen en een arm om haar heen slaan of hier blijven staan? Ze besloot tot het eerste en deed een stap in de richting van Julia. Maar Julia's afwerende lichaamshouding zei genoeg en ze hield weer in. "Lieverd, ik weet dat het niet leuk is en ik weet dat je het niet begrijpt, maar dit is echt het beste. We moeten hier even doorheen". Julia keek haar woedend aan. "Even doorheen? En daarna komt alles weer goed? Nee toch? Alles verandert voor altijd! Ik wil naar huis... eeh... naar papa". Julia keek er uitdagend bij. Leonie besloot niet op dat laatste te reageren. Ook Leonie zou vanavond en de komende weken, tot het huisje klaar is, nog gewoon in de 'echtelijke woning' slapen, maar ze is het met Julia eens dat er vandaag dingen veranderd waren. Vandaag was het proces ingezet dat ervoor zorgde dat dit haar thuis werd en dat andere huis werd het huis van haar ex. "Ik breng jullie er zo heen" zei Leonie zachtjes en

halverwege haar zin ging de voordeur open en kwam haar vader naar buiten. “Weet je wat”, zei haar vader “wat nou als ik de kinderen naar huis breng? Dan kunnen jij en Dagmar nog even doorwerken”. Dankbaar keek ze haar vader aan. “Als je dat wil doen, graag pap”, zei ze en ze liep naar binnen om de andere twee te roepen. Die hadden zo te zien inmiddels alweer genoeg gekregen van het behang afhaken. “Opa brengt jullie naar huis”, zei ze tegen de twee. Martijn liep gedwee richting de voordeur en Ismay volgde hem mokkend.

6. Leonie neemt een beslissing

Leonie lag in haar bed en keek naar het schaduwspel op het plafond. Het was me het dagje wel geweest. Ze was al veel te vroeg wakker en had gespannen het ochtendritueel volbracht. Ze had gedraald voor de kledingkast: iets makkelijk voor straks in het huis of toch iets nets? Uiteindelijk was het toch een rokje met een blouse geworden, had ze een oude spijkerbroek en shirt in een tas gedaan en was ze in haar eentje naar de notaris gegaan voor de overdracht van haar appartement. Daarna kon ze eindelijk, eindelijk de sleutel in het slot steken van háár plekje! Ze voelde zich blij en gespannen. Het was begonnen, haar nieuwe leven. Er was een beginnetje gemaakt met het zich eigen maken van haar huisje en morgen zou dat verder gaan. Morgen kwam haar vader haar helpen. Daarna was het weekend en zouden er meer hulptroepen komen: Dagmar en Michiel, Ilse natuurlijk en ze hoopte dat Demi ook tijd kon vinden om haar tante te helpen. Dan zou het lekker opschieten. Één ding had ze inmiddels wel besloten: zaterdag sliep ze in haar nieuwe huisje.

Ze had daar helemaal niet over nagedacht van tevoren, maar nu ze eenmaal de sleutel had, voelde het anders om nog in dit huis te zijn, weer een stapje minder als haar huis. Ze sliep inmiddels al een paar maanden in de logeerkamer op een eenpersoonsbed, wat gevoelsmatig ook een boel veranderd had, en nu was dat in een volgende fase geraakt. Dit gezinshuis voelde sinds vandaag niet meer als haar thuis. Ze zou het morgenochtend direct met Erik bespreken en daarna met de kinderen. Ze wilde hier zo snel mogelijk weg. Gelukkig lag er al laminaat in haar appartement, dat scheelde veel. Ze zou het matras van het eenpersoonsbed meenemen en een beperkte hoeveelheid spullen die ze echt nodig had. Het grootste deel van haar spullen had ze al in dozen gedaan, die konden hier nog wel even blijven staan. Maar zaterdag zou het gaan gebeuren: vanaf die dag zou ze op haar nieuwe adres slapen. Ze kreeg een glimlach om haar mond bij de gedachte. Dan was ze vrij! Leonie viel met die gedachte in slaap.

7. Leonie heeft een moeilijk gesprek

Erik had het niet echt begrepen toen ze er vanochtend over begonnen was. “Maar waarom?” had hij gevraagd, “ik leg je geen strobreed in de weg, ook al ben ik het helemaal niet eens met de gang van zaken. Waarom moet je nu al daar blijven slapen? Vanwaar de haast? En hoe wil je dat de kinderen uitleggen?” Hij was gefrustreerd en teleurgesteld. Als het aan hem had gelegen, zou er nooit een scheiding zijn geweest. Natuurlijk vond hij ook wel dat het beter kon tussen hen tweeën, maar hij vond het best acceptabel zoals het ging. Er was overal wel eens iets tenslotte en hoe wist ze zo zeker dat ze van deze stap gelukkiger ging worden? Hoe kon ze gelukkiger worden als ze vier mensen ongelukkiger maakte? Ze was ook niet goed in staat om het uit te leggen. Ze moest haar gevoel volgen, maar geef daar maar eens woorden aan. Zij en Erik waren uit elkaar gegroeid en misschien wel al veel langer dan zij beiden vermoedden. Hoe gaat zoiets? Tja, zoals bij zovelen, allebei druk met hun banen, drie jonge kinderen op te voeden, druk druk druk. En op een dag word je wakker en kijk je naar de ander en realiseer je je dat je je al in geen tijden hebt afgevraagd hoe het met hem gaat, en, erger nog, dat het je niet echt meer interesseert, dat je geen zin meer hebt om je in hem te verdiepen, ook omdat hij dat ook niet in jou doet. Leonie had al maanden met dat rotgevoel rondgelopen. Wat moest ze? Je ging toch ook niet zomaar weg bij iemand? Zonder echte reden? Hij was goed voor de kinderen en toch ook wel goed voor haar? Goed genoeg? Vanwaar dan dat knagende gevoel? Die onvrede? Mocht ze het de kinderen wel aan doen? Zouden die niet woedend op haar zijn en het haar verwijten? Straks wilden ze haar niet meer zien. Zou ze het wel redden in de grote boze buitenwereld in haar eentje met de zorg voor de kinderen? En haar baan dan? En financieel? Miljoenen vragen waren door haar hoofd gegaan in die tijd en natuurlijk had Erik ook wel iets gevoeld. Dramatische gesprekken volgden, waarin Erik aangaf haar niet kwijt te willen, beloofde beter zijn best te doen en schermde met de kinderen. Rationeel gezien gaf ze hem gelijk, maar gevoelsmatig was het een heel ander verhaal. Ze wilde niet meer met hem verder, haar toekomst was niet samen met hem. Op een bepaalde manier hield ze heus nog van Erik, maar niet als man, niet als partner, als levensmaatje. Je kon tenslotte niet je leven delen met iedereen waar je van hield. Ze kende genoeg mensen waar ze wel van hield, van haar zus, haar ouders natuurlijk, haar kinderen en ook van Ilse, haar beste vriendin, maar met geen van hen zou ze kunnen en willen samenwonen of zelfs maar lang mee op vakantie willen gaan. Er moest meer zijn dan dat. Er moest een band zijn vanuit liefde en die band was ergens onderweg langzaam versleten, zonder dat ze het in de gaten hadden gehad, en nu was hij stuk, kapot, vergaan. Niet te repareren.

Leonie had voet bij stuk gehouden, ze zou zaterdag verhuizen. Erik had zich erbij neergelegd. Leonie zou het de kinderen vertellen als ze uit school kwamen en daar zag ze best tegenop. Vooral over wat Julia erover zou zeggen. Ze hield haar hart vast, terwijl ze naar de lagere school van haar twee jongsten fietste. Martijn kon wel zelf naar huis fietsen inmiddels, maar ze moest er even voor zorgen dat hij dat ook deed en niet bij een vriendje bleef hangen. Ze wilde het haar kinderen tegelijkertijd vertellen. Julia was net voor ze wegging thuisgekomen van school, die zat boven in haar slaapkamer haar huiswerk te maken.

8. Leonie verslaat de schoolpleinmaffia

Leonie parkeerde haar fiets tegen het hek van de school en liep het schoolplein op. Ze stond diep in gedachten toen ze werd begroet door de moeder van een klasgenootje van Ismay.

'Hey Leonie'

'Ow, hai', zei Leonie tegen Esther, de moeder van Nina, niet haar favoriet.

'Hé, wat hoor ik nou, gaan jij en Erik uit elkaar?' Ow getver, natuurlijk, de hele school zal het inmiddels wel weten. Leonie hoopte niet dat iedereen haar erop zou aanspreken.

Esther was nogal een roddeltante, maar vroeg dingen zo overdreven nep-geïnteresseerd, Leonie werd er naar van. Ze bedacht dat Esther het wel aan alle andere moeders door zou vertellen, dus ze moest op haar verhaal letten.

'Ja, joh, zo gaan die dingen soms, ik ben er zelf ook nog behoorlijk van slag van'.

'Ow, maar ik dacht dat het op jouw initiatief was, Leonie, heb ik dat dan verkeerd gehoord?' Och och, de tam-tam had zijn werk gedaan. Leonie had wel zin om de boel eens flink in rep en roer te brengen, maar ze maande zichzelf zich in te houden.

'Joh, ik wist niet dat het zulk wereldnieuws was, maar dat heb je niet verkeerd gehoord hoor. Maar, mag je niet van slag zijn als je zelf het initiatief neemt?' Leonie liet een stilte vallen en moest inwendig lachen om het gezicht van haar gesprekspartner.

'Eeh... nee.... nee, natuurlijk ben je van slag!' Esther's stem schoot hoog uit en ze stotterde ervan! Een octaaf lager en op half volume ging ze verder terwijl ze haar hand op Leonie's bovenarm legde. 'Maar schat, na-tuur-lijk ben je van slag. Dat is heel begrijpelijk. Red je het wel een beetje? Ik begreep dat je de sleutel van je nieuwe huis hebt? Blijf je wel in de buurt wonen?' Esther wilde duidelijk zoveel mogelijk informatie verzamelen. Gelukkig werd ze gered door Martijn, die het schoolgebouw uit kwam.

'Sorry Esther, ik moet even iets tegen mijn zoon zeggen! Ik spreek je later!' Stiekem moest ze wel een beetje glimlachen. Esther moest nu terug naar de andere moeders, die her en der op het plein stonden en heus gezien hadden dat Esther haar ondervroeg en die er nu achter kwamen dat ze nauwelijks nieuwe informatie had weten los te peuteren.

'Martijn, ga jij nu naar huis?' vroeg ze haar zoon. Martijn keek haar vragend aan. 'Ik moet namelijk even iets met jullie bespreken en dat wil ik met jullie alledrie tegelijk doen. Niets ernstigs' zei ze er achteraan. Niets ernstigs, zei ze tegen zichzelf, alleen maar dat jullie moeder vanaf morgen niet meer thuis slaapt... ach ja, je verlegde je grenzen kennelijk.

'Eeh, ja tuurlijk' zei Martijn en liep verder naar het fietsenhok.

'Oké, dan zie ik je zo!' Gelukkig kwam ook Ismay nu de school uit, dat redde Leonie van de roddelgrage schoolpleinmoeders.

'Pak je fiets, dan zie ik je zo buiten het plein' zei ze tegen Ismay, die eerst een knuffel kwam halen en kordaat liep Leonie daarna het plein af naar haar fiets.

9. Leonie vertelt het haar kinderen

‘Maar... kom je dan nog wel hier slapen, ik bedoel, een andere keer?’ Ismay begreep het niet en het was misschien ook wel niet te begrijpen voor haar jongste.

‘Nou, misschien wel niet. Kijk, eerst ga ik er logeren zodat ik makkelijk meteen aan het werk kan in het huis en als het klaar is, ga ik er natuurlijk wonen, dan slaap ik er altijd’, legde ze uit. ‘En jullie natuurlijk ook! Zo lang het nog niet af is, niet, maar als het klaar is, komen jullie de helft van de nachten ook in dat huis slapen toch? In jullie nieuwe kamers?’ Ze realiseerde dat haar toon nogal kinderlijk was, ze vertelde het ook vooral op deze manier aan Ismay, maar het kwam ook omdat ze zich onzeker voelde over de boodschap. ‘Het is nu best raar, maar we wennen er echt wel aan allemaal. En ik haal je gewoon uit school en ik eet nog gewoon met jullie en papa in papa’s huis, maar als ik dan ‘s avonds aan het klussen ben in het nieuwe huis, is het makkelijker als ik er dan kan blijven, dat ik niet weer op pad moet’. Ze vond het zelf klinken als een zwak excuus. Ze hoopte maar dat haar kinderen niet al te lastige vragen gingen stellen, want ze wist niet of ze in staat was daar goed antwoord op te geven. Ze voelde zich moe en zwak.

‘Als ik je uit school haal, kom je mee naar het nieuwe huis, dus dan kun je me misschien helpen, of je neemt wat spulletjes mee om je te vermaken en jullie...’ ze keek naar Julia en Martijn ‘kunnen natuurlijk gewoon ook langskomen om te helpen, of gewoon om er te zijn of om bij mij te zijn’. Martijn knikte, maar Julia keek de andere kant op. ‘Juul, jij kan je eigen kamer wel schilderen misschien? En je mag nog nadenken over wat voor gordijnen je wil’.

‘Ik zie het nog wel’, zei Julia en ze stond op. ‘Dit was het?’ vroeg ze haar moeder. ‘Ja Julia, dit was het voor nu’. Julia liep de kamer uit en Leonie richtte zich tot haar jongste twee. ‘Ismay, als jij nu even wat dingetjes verzamelt die je kunt doen, tekenspullen ofzo, je computerspelletje, dan gaan wij zo naar het nieuwe huis. Martijn, wil jij ook mee? Je kunt ook buiten op het veldje spelen.’ ‘Nee, ik ga op mijn kamer computeren’, zei Martijn. ‘Oké schat, dat is goed’, zei Leonie terwijl ze haar hand door zijn haar haalde. Leonie keek in de tas met spullen die ze klaar had gezet om mee te nemen naar haar huisje en deed er nog wat pakjes drinken en wat koekjes in voor Ismay, die met een tasje de trap af kwam en samen liepen ze naar Leonie’s auto.

10. Leonie blijft in haar nieuwe huisje slapen

Zaterdag! Nu ging het gebeuren! Spannend en doodeng tegelijk. Vandaag kon ze ook eens lekker opschieten in haar huisje en er zouden hulptroepen komen. Erik bleef bij de kinderen zodat ze haar handen vrij had. Haar ouders zouden komen, Dagmar kon vandaag niet, maar haar broer zou ook nog even zijn gezicht laten zien. Niet om te helpen, maar om te kijken in het nieuwe onderkomen van zijn zus. Leonie had onopvallend een sporttas ingepakt met toiletpullen, een tandenborstel, haarpullen, wat kleding, een paar handdoeken. Het riep een vakantiegevoel op, maar dan een vakantie met een klont in haar maag. Dit was geen vakantie, die was een afscheid van het traditionele gezinsleven en een begin van haar nieuwe leven, dat was geen vakantie. Haar dekbed en kussen had ze op de passagiersstoel gepropt en Erik had met duidelijke tegenzin geholpen het matras in de achterbak te doen. Het voelde ook raar. Voor haar gevoel stonden alle burens voor het raam te kijken en er schande van te spreken. Ze voelde zich ook zo onzeker bij dit soort concrete stappen! Achter de stap om te gaan scheiden, stond ze 100%, maar al deze deelstapjes, de echte uitwerking van het plan, het was iedere keer een aanval op haar gevoel, alsof iedere keer weer een lijntje werd doorgeknipt. En waarschijnlijk is dat ook wat er op zo'n moment gebeurt.

Ze had gisteravond nog lang wakker gelegen, hoe moe ze ook was. De laatste nacht in dit huis, ze kon het zich aan de ene kant zo slecht voorstellen. Nooit zou ze meer wakker worden in dat huis. Maar goed, ze had een tijdje geleden al een stap daarin genomen, toen ze ervoor koos om te gaan scheiden. Vanaf dat moment had ze op de logeerkamer geslapen in een éénpersoonsbed. Ze wilde niet meer naast Erik wakker worden. Al die jaren, hun hele geschiedenis samen, nooit zouden ze meer een compleet gezin zijn. Nostalgie, verdriet en blijheid wisselden elkaar af. Toen ze eenmaal in haar eentje in de auto zat met haar spulletjes, borrelde weer het blij gevoel in haar op: yes, ze bleef in haar nieuwe huisje slapen!

11. Leonie voelt zich niet zo stoer

Tja, zo stoer als ze die ochtend was geweest, zo raar voelde het nu. Daar lag ze dan, op haar matrasje op de kale vloer, helemaal alleen in het lege appartement. Ze realiseerde zich dat ze nog nooit een nacht alleen in een huis had doorgebracht. Ze was zo vanuit huis bij Erik ingetrokken destijds. De geluiden die ze hoorde, deden vreemd aan. Andere omgevingsgeluiden. Binnen de kortste keren zou het haar bekend zijn, maar nu voelde ze zich niet meer zo stoer. Waarom wilde ze dit ook alweer persé? In het huis waren ze in ieder geval lekker opgeschoten. Haar moeder had wat schoongemaakt in de keuken en de badkamer. Demi was nog even langsgekomen om te kijken, maar die was ook een paar uur bezig geweest met behang afhaken en dat klusje was nu klaar. Nu kon het opbouwen beginnen. Met haar vader had ze verf en behang gehaald bij de bouwmarkt zodat ze daar morgen meteen mee konden beginnen. Het zag ernaar uit dat het allemaal best snel kon gaan.

Aan het begin van de middag was haar broer langsgekomen met zijn drie oudste kinderen. Zijn vrouw Tamara was thuisgebleven met baby Liam, die pas een paar weken oud was. Zo kon zij even haar rust nemen. Alexander woonde in de stad veertig kilometer verderop, dus zo even langsrijden zat er niet in. Hij had daar destijds een baan aangeboden gekregen en ze waren een jaar later die kant op verhuisd. Alexander deed iets in marketing, maar hij vertelde er zo ingewikkeld over, dat Leonie nooit helemaal snapte wat hij nou precies deed. Goed verdienen, dat wel. Tamara was een stuk jonger dan haar broer. Zij was 22 toen ze elkaar leerden kennen, een jaar of acht geleden. Alexander was toen 33. Leonie, en ook haar ouders en haar zus trouwens, hadden er een hard hoofd in gehad, maar de relatie werkte kennelijk goed. Drie jaar na hun ontmoeting werd hun eerste zoon geboren, James. Tamara wilde graag jong moeder worden en had haar baan opgegeven na de geboorte van James. Niet lang na James was ze weer zwanger en in die tijd waren ze naar de stad verhuisd waar Mason werd geboren. Anderhalf jaar later volgde Liv en vorige maand dus was Liam geboren. Gezin compleet? Dat zou je wel denken, maar met Tamara wist je het maar nooit. Want dat haar schoonzus de broek aan had in huize Vervenne, was haar wel duidelijk. Alexander was een watje, een lieverd, een schat van een broer, maar liet zich wel erg overrulen door zijn vrouw af en toe. Maargoed, nu was hij er even met zijn kinderen. James, Mason en Liv renden het appartement binnen en vlogen meteen op opa en oma af. Zij hielden de kleintjes even bezig terwijl Alexander zijn zusje begroette en met een goedkeurende blik rondkeek. 'Ziet er goed uit, zus', zei hij, 'hier kun je wel een paleisje van maken'. Het voelde goed dat hij er was en dat hij het appartement mooi vond. Apart toch hoe dat soort toestemming soms heel belangrijk kan zijn. De erkenning van haar stap ofzo. Leonie ging nog even haar bed uit. Ze keek nog even aan alle kanten uit de ramen, maar buiten was het donker. Ze ging naar het toilet en dook toen weer onder haar dekbed en hoopte dat ze snel in slaap zou vallen.

12. Leonie vindt schilderen rustgevend

Op zondag kwamen de hulptroepen weer, dit keer ook Dagmar en Michiel. En natuurlijk waren haar ouders er weer. Haar vader stortte zich op het witten van de plafonds, eerst in de kamers van de kinderen zodat die het eerst geschilderd konden worden. Het leek Leonie een leuke verrassing voor de twee jongsten als hun kamers al wat meer 'gezicht' zouden hebben als ze weer kwamen. Ze had Julia geappt of zij zelf haar muren wilde verven en daar was na een tijd een aarzelend 'misschien' op geantwoord. Leonie liet het maar even in het midden. Martijn's kamer kon in ieder geval gedaan worden. De bovenste helft van de muren werd lichtblauw, als de lucht en de onderste helft werd dan behangen, waarbij het behang in een golf werd geknipt aan de bovenkant. Een stoere schelpenrand maakte het dan af. De lange muur op de kamer van de meiden werd gewit en Leonie begon aan het gedeelte dat voor Ismay zou worden. Één muur werd gillend roze en de andere muur werd behangen met zachtroze behang met rode hartjes. Het behangen zou ze aankomende week voor haar rekening nemen, met het schilderen werd vandaag een begin gemaakt. Waarschijnlijk moesten de muren wel twee keer gesausd worden. Muren schilderen vond Leonie een rustgevend werkje, je had ook zo snel resultaat!

'Leonie, koffie hoor!' Haar moeder stak haar hoofd om het hoekje van de kamer die voor de meiden zou worden. 'Ja, ik kom eraan', zei Leonie. Nu was inderdaad wel even een goed moment om te pauzeren. Ze legde de verfroller op het deksel van de verfemmer, veegde haar handen af aan de oude spijkerbroek die ze aanhad en liep naar de keuken, waar de anderen al met een plastic bekertje koffie stonden. 'Schiet lekker op zo hè?', zei haar vader. 'Ik heb het plafond in jouw kamer maar even eerst gewit en het raam open gezet, zodat de lucht er een beetje uit kan. Anders lig je vanavond zo in die verflucht'. Tja, dat was natuurlijk zo, ze moest hier dan vanavond ook weer slapen. Daar moest ze ook even rekening mee houden als ze de muren in haar kamer ging verven. De lange muur wilde ze lichtroze schilderen, op de andere muren kwam dan het blauwe behang met de roze bloemetjes. Nou ja, ze zou het wel even zien. Ze moest er gewoon voor zorgen dat er niet in alle ruimtes op dezelfde dag geschilderd werd, dan sleepte ze haar matras 's avonds wel naar de kamer waar de minste verflucht was. Leonie's moeder, Elisabeth, liet een pak stroopwafels rondgaan. Hè, lekker, even genieten van koffie met een stroopwafel, dat had ze met al dat harde werken wel verdiend! Ondertussen dwaalde ze door haar appartement om te bekijken wat de anderen allemaal al hadden gedaan. Het ging wel lekker snel zo!

13. Leonie koopt meubels bij de kringloopwinkel

‘Weet je al hoe het met de meubels moet?’ vroeg haar moeder haar. De meubels, natuurlijk!

‘Ja, ik weet wel wat ik wil hebben zo ongeveer. We moeten even kijken wanneer we naar de IKEA kunnen. Pap?’ Ze keek haar vader vragend aan. ‘Je zegt het maar schat, ik sta tot je beschikking’, zei hij joviaal. De bedden voor de kinderen had ze samen met hen op internet uitgezocht en ook de kledingkasten stonden op het lijstje. Dagmar en Michiel hadden net voor in Dagmar’s huis een nieuw, groter tweepersoonsbed gekocht en Leonie kon het oude bed van haar zus overnemen. Dat was een 1.40 bed, maar dat leek haar voor nu meer dan prima. Ze had het aanbod dus dankbaar aanvaard. Dan zouden er nog meubels uit het huis van Erik komen. Het leek Leonie goed dat zij niet allemaal andere, onbekende meubels in haar nieuwe huis kreeg. Ze vond het voor de kinderen belangrijk dat er ook wat bekende, vertrouwde spullen in haar huis zouden staan. Het huis was al nieuw, de kamers nieuw, dus zij zou de bank en de eethoek meenemen uit het andere huis en daar zou Erik dan iets nieuws voor kopen. Gelukkig had hij dat inmiddels gedaan, die meubels stonden al in de schuur te wachten. Leonie moest dan alleen nog een dressoirkast en een tv-kastje kopen, maar ook dat probleem was inmiddels opgelost. In de nieuwe kringloopwinkel in het dorp verkochten ze ook hele leuke, gerestylede kasten. Zo eens in de week was ze de winkel wel even ingelopen in de laatste periode en laatst had ze hem ineens gezien: haar kast! Het was van origine een kast geweest van blank eiken die nu oud blauw geschilderd was en er daardoor heel hip uitzag. Ze had nog een tv-kastje gevonden en die zou voor haar in dezelfde kleur geschilderd worden. De meubels waren inmiddels voor haar gereserveerd en die kon ze ophalen wanneer het haar uitkwam. Voor in de keuken had ze er een witte buffetkast gevonden.

Binnenkort wilde ze ook een keer met de kinderen naar IKEA rijden om dekbedden, dekbedhoezen enzo in te slaan. Ze wilde haar kinderen zoveel mogelijk betrekken bij de verhuizing, dat zou vast helpen om ervoor te zorgen dat de kinderen zich er snel thuis gingen voelen.

14. Leonie voelt zich niet thuis

Zondag was ze om een uur of zes teruggegaan naar het huis van Erik, dat voelde nu al zo voor haar. Het was ook al onwennig om zelf met de sleutel naar binnen te gaan. Gevoelsmatig was er in die paar dagen dus een heleboel veranderd! Ook Erik keek een beetje verstoord op vanachter het fornuis. Hij deed zijn best, dat moest ze toegeven. Hij stond nu toch maar een maaltijd te maken voor hem en de kinderen, én voor haar. 'Ik loop even onder de douche door', zei ze tegen hem en liep door naar boven. Erik had haar nagekeken met een blik van pijn en afwijzing.

Ze pakte een handdoek uit de kast die op Erik zijn kamer stond. Ze voelde zich hier ineens een indringer, zeker in zijn slaapkamer, daar hoorde ze niet meer thuis! Ze keek even om de hoek in Ismay's kamer, die zat lekker te knutselen aan haar bureautje. 'Hey schat', zei ze. 'Hey mama', zei Ismay en ze stond op van haar bureau en stortte zich in haar moeder's armen. 'Hey schatje. We zijn begonnen je nieuwe kamer te schilderen, wil je morgen zien hoe het wordt?' Ze rook de vertrouwde geur van haar dochter's haar. 'Blijf je vanavond hier mama?' vroeg Ismay. Tja. Die nieuwe kamer vond ze misschien wel helemaal niet interessant, of ze had last van een loyaliteitsconflict. Leonie besloot in ieder geval tot Ismay in bed lag hier te blijven vanavond. Ze hadden vandaag al zoveel gedaan, ze had het ook wel even gehad. En ze moest aan haar kinderen denken, hier wat geven, daar wat nemen. 'Dat doe ik lieverd, ik blijf bij jou en ik breng je straks naar bed. Maar mijn matras ligt in het andere huis, dat weet je hè? Dus ik ga daarheen om te slapen. Papa brengt je morgen naar school en dan haal ik je weer op... maar vanavond blijf ik bij jou'. Verdorie, was ze toch weer over het andere huis begonnen, terwijl Ismay er duidelijk behoefte aan had om daar even niet mee bezig te zijn. Ze maakte zich los uit de omarming van haar dochter. 'Ik ga even douchen, want ik ben vies. Dan gaan we zo eten'. Ismay huppelde naar beneden en Leonie deed de badkamerdeur achter zich op slot. Op slot ja. Dat was ook voor het eerst.

Verbazingwekkend hoe snel je gevoel om kon slaan! Na één nachtje hier niet meer geslapen te hebben, voelde ze al zoveel afstand naar dit huis, ze voelde zich er te gast. Snel douchte ze en kleepte ze zich aan om daarna naar beneden te gaan. Erik was net de tafel aan het dekken, Ismay zat voor de televisie en de andere twee waren kennelijk nog boven. 'Zo, heeft je eigen flatje geen douche?' Erik keek haar even kort aan en ging verder met de tafelschikking. Leonie schudde meewarig haar hoofd en besloot zich van de domme te houden. 'Natuurlijk wel, wat bedoel je eigenlijk?' Helemaal niet reageren kon ze ook niet. Jeetje, wat flauw van Erik. Aan de andere kant begreep ze het wel. Hij voelde zich net zo slecht op zijn gemak als zij deed en hij loste het kennelijk op deze manier op. 'Gewoon, wat ik zeg: heeft jouw flatje geen douche'. 'Als je liever hebt dat ik hier geen gebruik meer maak van de faciliteiten, dan moet je het gewoon even zeggen, Erik. Vergeet niet dat dit de laatste loodjes zijn en die zijn voor ons beiden zwaar. Het duurt niet lang meer, dan heb je hier geen last meer van me'. Ze wachtte zijn antwoord niet af en liep naar de gang om Martijn en Julia te roepen. Zo, daar kon hij het mee doen. Ze voelde een woede in zich opkomen, maar besloot die te onderdrukken. Niet nu, niet hier. Denk nu even aan je kinderen.

15. Julia stort haar hart uit bij Leonie

Leonie had extra aandacht besteed aan Ismay en Martijn, ze hadden even samen gegamed en ze had uitgebreid voorgelezen voordat Ismay naar bed ging. Julia was naar een vriendin gegaan en toen ook Martijn in bed lag, was ze vertrokken. Erik had niet veel tegen haar gezegd en zelf had ze ook gezwegen.

Ze was deze week lekker vrij, zodat ze op haar gemak verder kon in haar huisje. Grotendeels in haar eentje, maar dat vond ze wel fijn eigenlijk. Ismay haalde ze op uit school en die volgde de vorderingen op wat 'haar' kamer zou worden op de voet en ook Martijn kwam een paar keer mee uit school. Julia hield zich nog steeds afzijdig van het huis, tot ze op donderdagochtend ineens vroeg voor de deur stond.

Leonie deed verbaasd de deur open voor Julia, die daar stond met haar jas aan en de capuchon over haar hoofd getrokken. 'Hey sch...' Nog voor ze haar woord af kon maken, zag ze dat Julia huilde en niet zo'n beetje ook. 'Hey Juul, meisje, wat is er?' Ze sloeg haar arm om haar dochter heen en trok haar mee naar binnen. Ze deed de voordeur achter Julia dicht en sloeg haar beide armen om haar dochter heen, die niet uit haar woorden kon komen van het snikken. 'Ik mis je zo', snikte Julia uiteindelijk 'en papa doet zo raar, en ik wil dit niet, en ik weet het niet meer...' Het arme kind, ze had zich zo groot en stoer voorgedaan, maar ondertussen was ze ook verdrietig en onzeker.

'Kom, ik maak thee voor je', zei Leonie en nam haar mee naar de keuken waar ze de waterkoker aanzette. In de woonkamer had ze een krukje en een paar tuinstoelen staan, zodat ze toch even kon zitten af en toe. Samen namen ze er plaats. Hortend en stotend kwam het verhaal eruit, hoe ellendig ze zich had gevoeld na het nieuws dat haar ouders uit elkaar zouden gaan, dat haar moeder geen tijd voor haar nam en dat haar vader chagrijnig en verwijtend deed, dat hij af en toe een sneer gaf over het gedrag van zijn vrouw. Hoe Julia het liefste weg wilde duiken onder haar dekbed en nooit meer haar kamer uit wilde komen. Dat ze deze stap niet wilde, geen nieuwe kamer die ze moest delen met haar kleine zusje, maar dat ze er op een gekke manier ook wel zin in had, een nieuwe kamer die ze zelf mocht inrichten, maar dat ze bang was en niet wist hoe het straks moest met het heen en weer reizen tussen het huis van haar vader en dat van haar moeder. Ze had met een vriendin gesproken wiens ouders al gescheiden waren toen zij heel jong was en die had verteld over nieuwe partners en zij had zelfs twee halfbroertjes bij haar moeder. Het had Julia nog onzekerder gemaakt dan ze zich al voelde en nu was ze bang dat haar moeder boos op haar was.

'Och lieverd, maar natuurlijk ben ik niet boos op je! Ik ben blij dat je me dit allemaal vertelt. Ik voel me ook raar en soms onzeker, schat, maar het enige wat ik wél weet is dat dit voor mij de enige juiste stap is, hoe verdrietig ik het ook vind, het komt echt wel goed.'

16. Leonie koopt de IKEA leeg

Uiteindelijk was Leonie heel erg blij dat Julia zo overstuur voor de deur gestaan had. Ze had afgesproken dat ze haar ziek zou melden voor die dag en Erik een appje gestuurd om hem op de hoogte te stellen van waar Julia was. Daarna waren ze samen aan het werk gegaan. Julia had duidelijk genoten van de exclusieve aandacht. Ze hadden haar deel van de kamer geschilderd, terwijl Leonie het deel van Ismay aan het behangen was en tussen de middag hadden ze bij de snackbar om de hoek een patatje gehaald. Ze hadden afgesproken dat ze die avond naar de IKEA zouden gaan met zijn vieren, om dekbedhoezen uit te kiezen voor de bedden.

Martijn en Ismay hadden dat ook leuk gevonden. Martijn vond een dekbedhoes met zeesterren en Ismay vond uiteraard iets rozigs met hartjes. En natuurlijk ook een knuffelbeestje en een hartjeskussen dat ze persé wilde hebben. Leonie besloot dat alledrie haar kinderen wat extra spulletjes uit mochten zoeken voor hun kamer, dus gingen ook Martijn en Julia op zoek naar spulletjes voor hun kamer. Julia vond een dekbedhoes met lila bloemetjes met zilveren blaadjes en Leonie koos voor zichzelf een effen dekbedhoes in lichtroze. Verder nam ze nog wat kaarsjes en kandelaars mee voor haar nieuwe huis. Ook kocht ze nog wat handdoeken, voor het gemak kozen ze alle vier een kleur, zodat ze straks ieder hun eigen kleur handdoek hadden en daar dus geen misverstanden over konden ontstaan. Een startersset bestek werd ook in het karretje neergelegd. Serviesgoed was er genoeg, dat kon gewoon verdeeld worden en dan hadden ze beiden voorlopig wel genoeg spullen.

Op de gordijnafdeling vond Julia witte gordijnen met een zilveren kringeldraadje erin die prachtig stonden bij het dekbedhoes, dus ook die moesten mee. Voor haar eigen slaapkamer had Leonie ook gordijnen gevonden, gebroken wit, van wat grovere stof. Nu nog iets voor de woonkamer. Martijn vond de gordijnen met grote junglebladeren wel leuk voor de woonkamer, maar daar stak Leonie een stokje voor. Ismay kwam aanlopen met roze stof met rode roosjes, maar ook die werd weer teruggelegd. Leonie ging voor effen zachtgroen, rustig en warm. Ze nam ook twee kussens in die kleur en twee kussens in een grijsblauwe tint waarvan ze dacht dat die goed bij de kast zouden passen die ze had gekocht.

Bepakt en bezakt kwamen ze bij de kassa aan en werd alles in grote tassen gepropt. Er moest natuurlijk nog een grote zak mee van die veel te lekkere chocolaatjes en na afloop moest er uiteraard ook een ijsje gegeten worden.

Leonie reed naar het huis van Erik om Martijn en Ismay naar hem toe te brengen, want het was inmiddels ruim bedtijd voor de twee. Julia ging nog even mee naar het appartement, want die was vanochtend met de fiets gekomen en die stond nog bij Leonie. Ze dronken nog even wat en kletsten nog even na. Leonie benadrukte nogmaals dat ze het fijn vond dat Julia naar haar toe was gekomen en dat ze, als ze zorgen had, altijd bij haar moeder terecht kon. Daarna vertrok Julia op haar fiets en was Leonie weer alleen in haar huisje. Ze nam nog even een kijkje in alle kamers, ze waren lekker opgeschoten vandaag! De gekochte spulletjes had ze opgeslagen in de keukenkastjes. Ja, het begon al een echt huisje te worden, ze kon steeds beter zien hoe het uiteindelijk zou worden.

17. Leonie drukt nog maar eens op de knop van de Senseo

De volgende dag was een drukke dag. 's Morgens stonden haar zus Dagmar en dochter Demi op de stoep. Dagmar hoefde 's middags pas te werken, ze werkte in de plaatselijke supermarkt, en Demi had die dag geen school. Van klussen kwam niet veel, maar dat kon ze zich ook wel veroorloven, dus ze genoot maar even van het gezelschap van haar zus en nichtje. Demi zat op de PABO en vertelde daar enthousiast en soms hilarisch over. 'Anders ga jij verder aan het werk, dan maken Demi en ik de kamers van de kinderen wel even schoon', zei Dagmar na een uurtje. 'Dan voelen we ons tenminste nog een beetje nuttig, niet Deem?', ze stootte haar dochter aan. En zo geschiedde. Leonie ging met de pot witsel naar de keuken. Het begon lekker op te schieten.

Aan het einde van de ochtend waren Dagmar en Demi weer vertrokken. Leonie had snel twee boterhammen met kaas naar binnen gewerkt en terwijl ze een kop thee dronk, zag ze dat ze een appje had van haar vriendin Ilse: 'moet vanmiddag op school zijn voor Maud, zal ik dan Ismay ophalen en naar je toe brengen?' Kijk, dat kwam wel goed uit, dan hoefde ze haar werk niet te onderbreken om Ismay uit school te halen. Ilse had twee kinderen, Niels en Maud. Niels was een jaar jonger dan Julia en Maud zat tussen Martijn en Ismay in. Ilse was ook altijd in het dorp blijven wonen en haar kinderen zaten op dezelfde lagere school als die van Leonie. 'Dat zou fijn zijn, je bent een topper!' appte ze als antwoord terug naar Ilse. Nu kon ze even lekker opschieten met het witten van de gang.

Om kwart over drie stonden ze voor de deur, Ilse, Maud en Ismay. Ismay troonde Maud mee naar haar nieuwe kamer, die er nu helemaal klaar voor was en Leonie drukt nog maar eens op de knop van de Senseo.

'Hoe is het meis?' vroeg Ilse

'Eigenlijk gaat het best heel goed, het voelt gewoon raar, Erik doet ook een beetje raar, die voelt dat ook, denk ik'. Leonie vertelde over Julia, hoe ze in eerste instantie nukkig was geweest, maar na de huilbui helemaal opgeklaard was.

'Wanneer ga je nou verhuizen?' vroeg Ilse

'Ik denk dat volgende week zaterdag moet lukken', zei Leonie, 'de woonkamer moet nog gewit en mijn kamer moet nog behangen worden. Vanavond ga ik met mijn vader naar Ikea om de bedden en kasten te halen, dus die kunnen dan rustig in elkaar gezet worden. Dan moeten natuurlijk de gordijnen opgehangen worden, maar dat komt Michiel dit weekend doen. Die hangt dan ook de lampen op, de plafonds zijn natuurlijk klaar, dus dat kan wel'. Leonie dacht na of ze iets over het hoofd had gezien. 'Nou ja, ik woon hier natuurlijk al, tenminste, ik blijf hier al slapen en nu komen er iedere dag spullen bij, het wordt steeds meer een echt huis. Maar de regeling voor de kinderen die gaat dan denk ik per volgend weekend in, dan zijn ze voor het eerst een weekend hier.'

'Spannend hoor', zei Ilse. Spannend, dat zeker!

18. Leonie is aan het behangen

Toen Leonie de volgende ochtend wakker werd in haar slaapkamer, keek ze tevreden om zich heen. Één muur was al roze geschilderd en vandaag ging ze lekker behangen! Ze sleepte haar matras naar de woonkamer en keek even in de kamers van de kinderen. Daar stonden de IKEA pakketten al klaar tegen de muur. Ze had nog alle tijd om dat voor elkaar te krijgen. Haar vader was gisteren blij geweest dat ze al een hele lijst had met wat ze nodig hadden, compleet met de nummers in het magazijn. Dat laatste had ze van de week bekeken toen ze er met de kinderen was. Het scheelde een heleboel tijd. Nu hoefden ze niet de hele winkel door, meestal geen hobby van het grootste deel van de mannen, en konden ze meteen met het boodschappenbriefje naar het magazijn. Drie hoogslapers met een bureautje eronder, om ruimte te besparen, drie kasten voor de kinderen en een grote kast voor haar kamer. Dat was de buit. Ze verheugde zich erop de meubels in elkaar te zetten samen met de kinderen en het helemaal af te zien met de dekbedden erop.

Vandaag was haar slaapkamer aan de beurt! Maar eerst: ontbijt! Ze zette een kop thee en maakte een schaaltje yoghurt met muesli voor zichzelf en ging in één van de tuinstoelen zitten die in de woonkamer stonden. Even rustig eten en naar buiten kijken. Na twintig minuten spoorde ze zichzelf aan om onder de douche door te rennen en trok ze een oude spijkerbroek en een shirt aan. Ze klapte de behangtafel uit in haar kamer en haalde de emmer lijm uit de keuken. Ze was zo slim geweest deze de avond ervoor vast klaar te zetten zodat eventuele klontjes nog konden oplossen. Nu was hij 'ready-to-use' en kon ze meteen aan de slag met haar behangetje.

Ze was diep in gedachten verzonken geconcentreerd aan het werk toen ze in de keuken haar telefoon hoorde gaan. Aangezien ze dacht dat ze toch te laat zou zijn om hem op te nemen, liet ze hem overgaan. Maar ze was uit haar concentratie. Ze moest nog drie baantjes behangen, maar hoe laat was het eigenlijk? Ze besloot deze baan af te maken en dan maar eens naar de keuken te gaan om te kijken wie haar belde, hoe laat het was en ook om weer even iets te drinken. Het bleek al twee uur te zijn! Ze voelde nu ook dat ze dorst had. Ze waste haar handen, nam iets te drinken en smeerde een boterham en zag dat het Dagmar was geweest die haar had gebeld. Ze had ook een appje van haar zus: 'zeker te druk om op te nemen? Ons bed komt maandag. Dit weekend ben ik bij Michiel, wil je je bed morgen vast hebben? Laat ff weten, dan komen we hem brengen!' Kijk, goed nieuws! Een bed zou toch wel weer lekker zijn na de laatste nachten op een matras op de grond gelegen te hebben. 'Ja, aan het behangen. Maar: graag! Hoe laat?' beantwoordde ze haar zus. Het duurde niet lang voor er antwoord kwam: 'morgenochtend bijtijds? We breken wel eerst ff het bed af, maar dan komen we meteen. Hangt Michiel ook je lampen op'. Dat was mooi, haar vader zou dit weekend de woonkamer witten en de gordijnrails ophangen, zo langzamerhand werd het echt een huis.

19. Leonie zit in Erik's woonkamer

Erik had aangegeven vrijdagavond weg te willen, dus was Leonie die avond 'thuis' gebleven bij de kinderen. Het was gek weer op de bank te zitten met haar kinderen om haar heen. Ze was wel dagelijks in het huis geweest, als de kinderen uit school waren vaak even en om eten te koken en te eten, maar daarna was ze altijd weer vertrokken. Even rustig op haar gemak zitten had ze er niet meer gedaan. De kinderen hadden de kans gegrepen en hadden een film opgezet die ze al twee keer eerder gezien had, maar: wat maakte het uit? Ze genoot even van de rust en van haar kinders. Ismay hing tegen haar aan en Martijn zat voor de bank op de grond chips te eten en leunde tegen haar benen aan. Julia lag op de andere bank met een bak chips op schoot. Ze keek eens om zich heen en nam de kamer in zich op. Nog ongeveer een week en dan zou ze hier in principe niet meer binnen komen. Volgende week moest ze de kastjes nog door om serviesgoed te verdelen. Ze had met Erik afgesproken dat ze dat maandag zou doen en dan apart zou zetten wat zij van plan was mee te nemen, dat zou hij dan 's avonds bekijken zodat zij het in principe de volgende dag mee kon nemen. Ze had hem ook nog even kort gesproken over de verhuisdatum. Hij zou zijn best doen om op korte termijn, wellicht dit weekend en anders begin volgende week, de nieuwe meubels die hij in de schuur had staan, in huis te zetten zodat Leonie de bestaande meubels mee kon nemen naar haar appartement. Deze bank, waar ze nu dus op zat met haar kinderen, zou volgende week in principe in haar eigen huisje staan!

Toen de film afgelopen was, sliep Ismay al. Ze wekte haar zachtjes en bracht haar naar bed. Martijn verdween een half uurtje later naar boven, zodat ze nog met haar oudste dochter overbleef. Een uurtje later kondigde Julia aan naar haar kamer te gaan, nog even Netflixen in bed en zo zat Leonie ineens alleen in de woonkamer, haar woonkamer, Erik's woonkamer, geef het maar een naam. Ze keek nog eens rond in de woonkamer en deed in de keuken de kastjes open en liet haar ogen over de spullen gaan. In haar hoofd registreerde ze wat ze maandag apart zou zetten, spullen die ze mee zou nemen naar haar appartement. Het liefst zou ze er nu al mee beginnen, maar ze was bang dat Erik daar niet goed op zou reageren als hij thuis kwam, wat overigens ieder moment kon zijn. Ze besloot maar wat op te ruimen, de vaat in de vaatwasser te zetten, zodat ze het voor hem netjes achterliet.

20. Erik zoekt ruzie met Leonie

Erik was niet veel later thuisgekomen. De sfeer tussen hen was direct beladen, heel anders dan het anders was, als ze in het huis was om eten te koken voor het gezin. Ze gedroegen zich dan kennelijk allebei anders voor de kinderen.

'Ik begrijp jou echt niet', was hij zijn betoog begonnen. 'Ik snap niet dat je dit allemaal wil doorzetten, dat je dit je kinderen aan wil doen. Ben ik dan echt zo'n vreselijke man? Ik snap niet dat je dit mooie huis opgeeft, het huis waar je je hele ziel en zaligheid in hebt gestopt en dat je nu in je eentje gelukkig denkt te worden in zo'n appartementje'. Leonie had getwijfeld, moest ze hier nu op ingaan? Weer? Dit gesprek hadden ze al zo vaak gevoerd, maar kennelijk kon ze geen antwoord geven dat voor Erik voldoende was. Hij bleef met vragen zitten. Veel verder dan 'zo zit het helemaal niet, je begrijpt het gewoon niet', kwam ze niet, maar dat was dan voor Erik weer een uitnodiging om verder te vragen: 'maar hoe zit het dan? Leg me dat dan uit, geef me gewoon eens een antwoord waar ik iets mee kan'. Ze wist dat hij boos zou worden, dat hij wanhopig zou worden. Als ze nu geen antwoord gaf, dan gebeurde dat, maar ook als ze wel antwoord gaf. Hij zou het niet begrijpen, het was nooit een bevredigend antwoord voor hem. Ze hadden dit gesprek al zo vaak gevoerd en Leonie was moe, ze had hier geen zin meer in. Dat was dus wat ze tegen hem zei. Ze wilde niet dat de kinderen boven wakker zouden worden van ruzie, die fase hadden ze nu wel gehad, zij had het afgesloten, zij had zichzelf al emotioneel losgemaakt van Erik. Hij had dat nog niet gedaan.

Ze pakte haar tas en liep naar de deur, waar Erik achter haar aan kwam. 'Toe Erik, alsjeblieft, het verandert niks, ik kan alleen maar zeggen wat je al honderden keren gehoord hebt, laat het achter je en kijk vooruit', fluisterde ze bijna. De voordeur was al open, ze had er geen behoefte aan de buurt een theatervoorstelling te bezorgen waar ze het nog maanden over zouden hebben. Erik leek het te begrijpen. 'Ik hoop alleen dat als je spijt krijgt, volgende week, volgende maand, whatever, over een paar jaar desnoods, dat je dan niet te trots bent om het te zeggen. We kunnen altijd praten, ik zal je altijd terug willen. Wat kan ik doen om dit ongedaan te maken?' Hij smeekte nu bijna en Leonie voelde een steek in haar hart. Ze wist dat het niet Erik's keuze was om te scheiden, ze wist dat hij nog van haar hield, maar ze moest nu doorzetten. 'Sorry, het kan niet...' mompelde ze en ze liep in het donker naar haar auto toe.

21. Leonie is blij met de hulp van haar familie

Zaterdag! Leonie werd wakker in haar slaapkamer waar ze gisteren had behangen. Het behang was netjes strak opgedroogd en al liggend op haar matras keek ze tevreden naar de muren. Ja, dat was echt mooi geworden! Straks kwamen haar zus en Michiel haar nieuwe bed brengen, nou ja nieuw, een tweedehandsje was het, maar dat zou haar kamer weer wat meer een echte slaapkamer maken. Een nachtkastje! Die had ze nog niet, bedacht ze ineens. Dat moest ze nog even regelen. Misschien hadden ze wel iets leuks in de kringloopwinkel, dat moest ze van de week eens even bekijken. Ze had eigenlijk heel erg veel zin om ook haar kast in elkaar te zetten, maar eerst moest het bed er maar in. Of juist niet? Nou ja, zo'n grote kast in je eentje is ook niet echt een aanrader, ze zou het wel even met Michiel overleggen.

Leonie ging naar de keuken voor een kop koffie en een ontbijtje.

Om tien uur stonden Dagmar en Michiel voor de deur met een auto vol planken die haar bed zouden worden. Michiel besloot dat het inderdaad handiger was om eerst de kast op te zetten, dan konden ze die eerst plat op de grond opbouwen en dan overeind hijsen. Zo gezegd, zo gedaan. Met zijn drieën hadden ze de kast vlot in elkaar en terwijl Leonie koffie maakte, haalden Dagmar en Michiel de auto leeg en begon het volgende bouwproject: het bed. Haar vader leek de koffie geroken te hebben en schoof meteen aan voor een bakkie. Hij ging vandaag de woonkamer witten, de laatste ruimte die nog geschilderd moest worden.

Leonie was inmiddels wel moe van al het klussen, maar ze genoot ook erg van haar familie, van de hulp die ze kreeg en hoe alles in harmonie ging.

Haar vader was de woonkamer aan het witten, Michiel was bezig lampen op te hangen en Dagmar en Leonie waren wat aan het opruimen en haalden een doekje over het bed en de kast. Lekker dat die kast stond, nu kon ze er vast een boel spullen in kwijt.

'Wij gaan wel even wat lekkers halen voor de lunch', kondigden de zussen aan en ze lieten de mannen in het appartement achter. 'We kunnen meteen wel even wat voorraden inslaan, zus', zei Dagmar. Dat was eigenlijk wel een goed idee. Een uur later waren ze terug, met vier boodschappentassen vol met voorraden en natuurlijk iets lekkers voor de lunch, dat hadden ze wel verdiend.

22. Leonie's zoon is specialist IKEA pakketten

Zondag waren Leonie's kinderen er en gingen ze aan de slag om de bedden en de kasten in elkaar te zetten. Martijn legde een bijzonder talent aan de dag, hij werd uitgeroepen tot 'specialist IKEA pakketten'. Leuk om te zien hoe haar zoon de beschrijvingen doorzag, netjes de verschillende schroefjes sorteerde en het voortouw nam bij het in elkaar zetten van de hoogslapers en kasten. Leonie's vader was er ook weer, hij was de gordijnrails aan het ophangen. Haar moeder had een strijkplank meegenomen en stond de gordijnen te strijken zodat die zometeen netjes aan de rails gehangen konden worden. Leonie liep van de ene naar de andere kamer, af en toe moest ze haar IKEA team even helpen om iets vast te houden en ze verzorgde ondertussen de catering voor iedereen, koffie, limonade etc.

De frames van de hoogslapers stonden al snel, nu moesten de matrassen erop. Die lagen nog opgerold in plastic in een hoekje en onder luid gejoel werd het plastic eraf gesneden en strekten de matrassen zich uit. Ismay en Martijn ploften er meteen bovenop. 'Laat de matrassen maar even rustig bijkomen', zei Leonie 'die moeten zich even volzuigen met lucht'. Samen tilden ze de matrassen in de hoogslapers. 'Ismay, kom jij helpen de dekbedden en de hoezen uit het plastic te halen?' Ze nam Ismay mee naar haar eigen slaapkamer, waar ze de dekbedden even had opgeruimd in haar nieuwe kast. Julia en Martijn begonnen aan de kasten. De eerste kostte nog wel wat tijd, maar toen wisten ze wat de beste manier was en de andere twee volgden snel. Daarna werden de dekbedden op de bedden gelegd en zag het er ineens heel anders uit! Zeker nadat haar vader de gordijnrails had opgehangen en haar moeder daarna de gordijnen had opgehangen. Wow, wat was er vandaag een boel veranderd! Ineens was het af!

Ze merkte dat haar kinderen er ook ineens anders naar keken. Ismay was bezig de gekochte spulletjes neer te zetten en ze legde ook haar meegenomen tekenspullen op haar nieuwe bureautje. Martijn was ook op zijn kamer bezig toen Leonie daar even binnen liep. 'Wordt het zo wat, kerel?' vroeg ze haar zoon. 'Ja, mooi he?' zei hij en ze zag hem glunderen. 'Knap ook van je dat je zo goed bent in meubels in elkaar zetten, wist je dat je dat zo goed kan?' Hij werd een beetje verlegen, zag ze. 'Nee, goed he? Ik wist niet dat ik dat kon', zei Martijn.

Aan het einde van de middag stond Erik voor de deur om de kinderen op te halen, Leonie zou die avond bij haar ouders eten. Ze zag de kinderen veranderen. De hele dag waren ze best opgetogen geweest over de vorderingen in het huis, het ontstaan van hun eigen kamers, maar nu hun vader voor de deur stond, was er direct weer het loyaliteitsconflict en durfden ze niet uitgelaten te doen, behalve Ismay, maar ook die voelde al snel dat haar vader het niet leuk vond dat ze blij was met haar nieuwe kamer. Enigszins bedremmeld gingen ze met Erik mee. Leonie wist dat het wel weer om zou slaan, tenminste, als Erik een beetje vrolijk kon doen tegen zijn kinderen.

23. Leonie verdeelt de spullen

Maandag. De kinderen waren naar school en Erik naar zijn werk en Leonie was in haar oude huis bezig haar spullen in te pakken en de keukenkastjes door te nemen om apart te zetten wat ze van plan was mee te nemen. Dat was toch nog best lastig. De borden, oké, dat was niet zo moeilijk, ze hadden restanten van verschillende serviezen, dus het was even kiezen welke patroontjes zij zou meenemen en welke ze hier zou achterlaten. Andere dingen waren wat lastiger te verdelen, ze probeerde het allemaal zo eerlijk mogelijk te doen. Erik zou vanavond bekijken of hij het met haar verdeling eens was en dan kon ze het morgen meenemen. Ze had geen zin in eindeloze discussies over een kaasschaaf of een ander klein dingetje, dus ze probeerde door zijn ogen te kijken naar haar eigen verdeling.

Ze was vanochtend verrast geweest toen ze het huis binnenstapte. Kennelijk had Erik tijdens de afwezigheid van de kinderen gisteren de tijd genomen om de bank en de eethoek die hij in de schuur opgeslagen had staan, in de woonkamer te zetten. De bank die zij mee zou nemen stond nu in de schuur en de eettafel en stoelen stonden opgestapeld langs de muur. Ze was er blij mee, dat hij die actie had ondernomen, maar de woonkamer zag er ook direct vreemd uit voor haar. Zo zou de woonkamer er voortaan uitzien, Erik's woonkamer. De woonkamer waar de kinderen televisie zouden kijken en zouden eten als ze bij hun vader waren. De woonkamer van hun leven zonder haar. Weer een stapje gezet dus.

Toen Leonie klaar was in de keuken, ging ze naar boven en ging ze al haar kleren in dozen en tassen doen. Die moesten sowieso allemaal mee. Kast voor kast nam ze door wat erin lag. Spullen uit haar jeugd moesten mee, haar persoonlijke bezittingen, boeken, fotoalbums, allemaal ging het in dozen. Dat werden er nog best veel! Het zou nog een hele verhuizing worden! Haar sieraden en kleding wilde ze zoveel mogelijk vandaag meenemen, ze wilde eigenlijk vast een keer heen en weer rijden voordat ze Ismay uit school zou halen. Haar kast stond op haar te wachten tenslotte, die kon gevuld worden. Het werd zo steeds concreter. Ze moest ook nog de kasten van de kinderen door. Omdat ze 50/50 co-ouderschap hadden afgesproken, zou zij de helft van de kleding van de kinderen bij haar thuis hebben en dat moest ze allemaal nog uitzoeken.

Leonie vulde haar auto vast met zoveel mogelijk dozen en tassen en een half uurtje voordat ze Ismay uit school ging halen reed ze de volle auto naar haar appartement, waar ze de dozen uitlaadde en in haar slaapkamer zette. Daarna reed ze naar school om Ismay op te halen. Daar bleek dat Martijn ook wel naar haar toe wilde.

'Mam? Is het dan goed als ik een paar spulletjes thuis ophaal en in mijn nieuwe kamer zet? Ik wil graag wat schelpen enzo in mijn nieuwe schelpenkamer neerzetten.'

'Dat is prima schat, ga jij maar wat ophalen, niet teveel hoor! Je kunt altijd nog dingen meenemen of klaarzetten die we met de auto meenemen'.

'En mama', draalde Martijn 'wanneer blijven we dan bij jou slapen?'

Leonie had het er nog niet met Erik over gehad, zijn stemming had haar afgeschrikt om het ter sprake te brengen, maar dat gesprek moest ze nu toch aangaan. Ze wilde eigenlijk geen ruzie meer met hem maken, zeker niet waar de kinderen bij waren.

'Dat ga ik vanavond met papa bespreken', zei ze kordaat tegen haar zoon.

24. Leonie blijft verbouwereerd achter

Ze was in de keuken bezig met het eten toen Erik thuis kwam.

'Erik, we moeten even een paar dingen bespreken', was ze meteen maar met de deur in huis gevallen. 'Ik heb de keukenspullen verdeeld, maar ik wil ook met je afspreken wanneer de regeling voor de kinderen ingaat, én ik wil zo snel mogelijk mijn spullen verhuizen, ik zag dat je de meubels ook klaargezet hebt', ze probeerde vriendelijk te klinken en Erik een soort compliment te geven voor zijn medewerking.

'Eeh.. ja, laten we dat maar doen, straks na het eten maar meteen? Dan sturen we de kinderen wel even weg om een ijsje te gaan eten ofzo'. Oké, dat ging makkelijk.

Tijdens het eten werd er niet veel gesproken. De meubels die opgestapeld stonden, de dozen die boven klaar stonden en Leonie's aanwezigheid in dit huis dat haar thuis niet meer was, leek iedereen de lust te benemen een luchtig gesprek te voeren.

'Oké, mama en ik moeten zo meteen even een paar dingen bespreken. Als jullie nou eens een ijsje gingen eten verderop, dan kunnen wij dat even rustig doen hier' zei Erik toen de laatste hap naar binnen gewerkt was. 'en nee, we gaan geen ruzie maken', zei hij er direct achteraan. Hij gaf Julia wat geld en werkte de kinderen de deur uit. Leonie stond er zwijgend bij.

'Vertel', sprak Erik.

'Ja... eeh... nou... of je even wil kijken of de verdeling van de keukenspullen zo goed is. Ik heb boven mijn eigen spullen ingepakt en wil morgen dan in de kamers van de kinderen aan de gang om kleding in te pakken die mee kan. Andere spulletjes wilde ik zoveel mogelijk hier laten. Als ze iets mee willen nemen, dan kan dat ook gewoon per keer, zeg maar', ze peilde Erik's gezicht. Die had zich kennelijk voorgenomen het gelaten over zich heen te laten komen, dus ging ze verder. 'En ik wilde afspreken wanneer de regeling voor de kinderen ingaat, wanneer ze dus bij mij komen. Ik wilde voorstellen dat vanaf zaterdag te doen. Dat betekent dan ook dat ik alleen deze week hier nog 's avonds kom koken. Daarna kom ik hier niet meer.'

'Heb ik nog iets te beslissen?' vroeg Erik. 'Volgens mij heb jij je plannetje al helemaal rond, dus je doet maar. Ik hoop dat je je spullen zo snel mogelijk meeneemt en dan je sleutel inlevert. Maar dit weekend zijn de kinderen bij mij, ik ga niet meteen het eerste weekend helemaal in mijn eentje hier zitten. Jij bent degene die weg wilde, dus ga jij maar lekker in je eentje zitten dan. Je kunt ze maandag uit school ophalen en dan gaat de regeling dan in. En wat eten koken betreft, ik red het wel met de kinderen, ik zal wel moeten ook. Dus als jouw familie je nou even helpt om morgen je meubels mee te nemen, dan hoef je hier morgenavond niet meer te zijn. Laat ons nou maar verder gaan met ons leven zonder jou. Jij staat vast te trappelen om je nieuwe leven te beginnen.' Hij gooide met een klap de keukendeur achter zich dicht, maar deed die ook meteen weer open. 'Die keukenspullen kunnen me eerlijk gezegd gestolen worden. Denk je nou echt dat een beker meer of minder mij maar iets uitmaakt als mijn gezin kapot gemaakt wordt?' Weer die klap van de deur. Leonie bleef verbouwereerd achter...

25. Leonie stort haar hart uit bij haar vader

Leonie had de kinderen buiten opgewacht. Ze had ze kort verteld wat er was afgesproken, ze probeerde het zo luchtig mogelijk te brengen, maar aan hun reacties zag ze wel dat ze begrepen dat er ruzie was geweest. Ze had ze geknuffeld en ze binnen gelaten en was zelf naar haar appartement vertrokken. Daar aangekomen barstte ze in huilen uit. Verdorie, waarom moest het nou zo? Waarom was het nou zo verdomme moeilijk? Waarom reageerde Erik zo? Ze wist dat hij verdriet en pijn had, maar dacht hij nou echt dat zij dat niet had? Of had gehad? Dacht hij nou echt dat zij haar kinderen verdriet wilde doen? Ze snapte het niet en ze snapte het maar al te goed. Ze zou blij zijn als ze een jaar verder waren. Als de scherpe kantjes van de pijn af waren, als Erik ook los van haar was, zoals zij al een hele tijd emotioneel los van hem was. Als de kinderen aan de nieuwe situatie gewend waren, als iedereen weer blij was en het verdriet een beetje vergeten was, het verdriet dat zij haar gezin had aangedaan.

Ze besloot bij haar ouders langs te gaan en te vragen of haar vader haar de volgende dag kon helpen met het ophalen van de bank en de eethoek en de dozen die klaar stonden. Uiteraard was dat geen probleem. Zoals haar vader al had gezegd: hij stond tot haar beschikking. Leonie stortte haar hart uit bij haar vader. Zo was het altijd geweest, haar wijze vader die haar begreep. Haar moeder daarentegen was een lieve vrouw, maar die gevoelsband was met haar altijd heel anders geweest. Ze was lief en hartelijk, maar ook wat afstandelijk. Waar haar vader zijn planning direct omgooide en nergens een probleem van maakte, was haar moeder stil en vertrok ze naar de keuken om koffie te maken, of desnoods te gaan afwassen, om maar geen mening te hoeven hebben, om haar gevoel maar niet te hoeven uitspreken. Neutraal, koel en afstandelijk, dat was haar moeder.

Leonie voelde zich opgelucht na het gesprek bij haar ouders, morgen vroeg zou ze met haar vader naar Erik's huis gaan om de meubels te halen. Ze was moe en besloot vroeg naar bed te gaan. In haar badjas liep ze nog even naar haar balkon en met haar handen aan de balkonrand keek ze naar de lucht en ademde een paar keer diep in. De frisse avondlucht deed haar goed. Ze ging weer naar binnen, trok de gordijnen dicht en kroop in haar bed, onder haar nieuwe dekbed en viel al snel in slaap.

Hoe het verhaal verder gaat, kun je vinden op www.marjoleinschrijftover.nl

Leonie is een vrouw van tegen de veertig, ze zou je buurvrouw kunnen zijn. Ze is net gescheiden en verhuisd naar haar eigen appartementje, waar ze een nieuw leven opbouwt, samen met haar drie kinderen waarover ze het co-ouderschap deelt met haar ex-man.

'Het verhaal over Leonie heb ik gedeeltelijk geschreven uit mijn eigen ervaringen. Echter, na verloop van tijd komen de personages tot leven en lijken ze soms andere wegen in te slaan dan ik zelf van plan was. Andere wegen dan mijn eigen ervaringen beslaan. Het is erg leuk, en leerzaam, om daarin mee te gaan en die andere wegen te ontdekken.' (aldus de schrijfster, Marjolein)

Deze PDF bevat de eerste 25 afleveringen van het vervolgverhaal over Leonie. Het vervolg is te vinden op de website van de schrijfster:

marjoleinschrijftover.nl